

[Undervisningsministeren.]
 ringe Kundskabsmængde, som til Gengæld er saa friske og modtagelige, at det ganske opvejer Mangelen paa Kundskaber; men jeg vil dog advare imod at gøre dette til et Princip for Optagelsesprøve eller Undervisning, for saa kommer vi ud i det fuldkomne paradoksale. Det er jo rigtigt nok, at en Tønde, der er tom, kan fyldes med mere end een, der er trekvart fyldt, men vi skulde dog ikke komme til at vende op og ned paa vore Eksaminere, saaledes at det gælder om at faa konstateret, hvor de færrest mulige Kundskaber findes, for der vilde ogsaa være den største Mulighed for at modtage de flest mulige. Det vilde føre til, at den Eksaminand, der havde færrest Kundskaber, fik ug, og den, der havde de fleste, fik slet eller Nul. Jeg siger det ikke, fordi jeg mener, at det er det ærede Medlems Opfattelse, men jeg siger det for at vise, at man skal være en lille Smule varsom med at søge saadanne aandrige og momentvis rigtige paradoksale Udtalelser, som rummer et Sandhedsmoment, men heller ikke mere, ført ensidigt og doktrinært ud i Livet, for saa ender man netop i det paradoksale. De daarligste Realister — man har jo ogsaa talt om de havarerende Studenter — vil aldeles ikke kunne blive optaget paa Seminarierne, men ogsaa derom vil jeg for at spare Tid kunne henviser til mine Udtalelser ved Sagens første Behandling i Folketinget.

Det ærede Medlem hævdede, at Lærerstanden burde være et tro Tværnsnit af den danske Befolkning. Nu vel, det skal dog vel ikke forstaaes matematisk, i saa Fald vilde der kun tilkomme den egentlige Gaardmandsstand her i Landet en halv Snes Procent af Seminaristerne og af Lærerstanden; men det kan være rigtigt nok i al Almindelighed, at det vil være heldigst, at Lærerstanden er udgaaet saa vidt muligt fra By og fra Land og fra alle Befolkningslag. Den Forskydning, som det ærede Medlem pegede paa fra 1898 til 1928, hænger sammen med en almindelig Forskydning i hele den danske Befolkning, en Forskydning, der naturligvis ogsaa maa præge Seminarierne og Lærerstanden. Jeg mener som det ærede 6te Medlem for 4de Kreds (H. P. Johansen), at ligesom vi i Byerne med stor Glæde har modtaget en Række dygtige Lærere, der er opvokset og uddannet ude paa Landet, vil det omvendt være særdeles heldigt, om ogsaa nogle Lærere fra Byerne kunde gaa ud paa Landet og blive dygtige Lærere der. Det

vil være Udtryk for den rigtige Samfundsopfattelse, synes jeg, det andet smager af en Klasseopfattelse. At Bondekarlen fra Ploven skal have Adgang til at komme paa Seminarium, det er jo rigtigt, naar han er velbegavet og flittig og forbereder sig saaledes, at han kan optages, og det er der efter det foreliggende Lovforslag ikke det mindste til Hinder for, men selvfølgelig vil det lattes, jo bedre Folkeskolen bliver ude paa Landet. Er Venstre ængstelig for, at Uddannelsen skal blive for langvarig, saa er der et sikkert Middel til at hjælpe derpaa, og det er, at man paa Landet søger at forbedre Folkeskolen, saaledes at den kommer til at staa paa Højde med den i Byerne; saa bliver Springet mindre, og saa bliver Forberedelsestiden kortere. Det vil være den rigtige Vej at gaa.

Det ærede Medlem rettede det bestemte Spørgsmaal til mig, hvilken Slags Censorer der tænkes paa i Lovforslagets § 4, 2det Stykke, sidste Punktum. Det er selvfølgelig de faste Censorer, som omtales i § 11, saaledes som det ærede Medlem ogsaa formodede. I § 4, Stk. 2, 1ste Linie, staar der jo, at Optagelsesprøven afholdes eventuelt med Bistand af Censorer. De vil ikke kunne kaldes faste Censorer efter dette Lovforslag. En anden Sag er det, at Ministeren, som skal raadføre sig med det Udvalg, der er foreslaaet i Lovforslaget, selvfølgelig har Ret til at raadføre sig ogsaa med andre sagkyndige, med Ministeriets Embedsmænd, med Konsulenten i Folkeskolesager og selvfølgelig ogsaa med Censorerne ved Optagelsesprøven, hvis saadanne i Fremtiden skulde blive indført. Man har dem jo ikke for Tiden, vel væsentlig af økonomiske Grunde. Jeg tænker heller ikke, at der foreløbig vil ske en Forandring paa dette Punkt, men det er en Mulighed, som bør holdes aaben, hvis man i Fremtiden vil anse det for heldigt at have saadanne Censorer.

Det ærede Medlem udtalte, at hvis de 4 Aar for mig er Hovedsagen, er Rygraden, saa maatte vi maaske kunne naa til en Forstaaelse. Det vilde glæde mig i høj Grad, om det var muligt, men den Tanke, som kom frem fra det ærede Medlems Parti i det andet Ting, og som ogsaa det ærede Medlem nu til Dels slog paa, nemlig Tanken om et 3-aarigt Seminarium og saa en Overbygning frivilligt, et 1 Aars Kursus, kan jeg paa ingen Maade gaa ind paa, den vil netop ikke fremme det, som er Hovedsagen ved den 4-aarige Uddannelse: den jævne, rolige, organiske Udvik-